

NIEUWS UIT ISRAEL

ISRAËLS GREEP naar de maan

EEN BIJBELONDERZOEK:

Wat is de opdracht van de Gemeente in verband met het Joodse volk?

DE REDDING VAN DE LAATSTE JODEN VAN ETHIOPIË

בית שלום
BETH-SHALOM

Uitverkoop! Slechts nog maar enkelen op voorraad!

Bestaat er bewijs voor macro-evolutie?

Een filmdocumentaire van Fritz Poppenberg

DVD • 45 minuten € 4,00

Duizenden... niet miljarden?

Een filmdocumentaire van het Institute For Creation Research (ICR)

DVD • 48 minuten € 4,00

Einsteins waarschuwing

Een film van Fritz Poppenberg

DVD • 75 minuten € 4,00

Wat Darwin niet kon weten

Een film van Fritz Poppenberg

DVD • 75 minuten € 4,00

Waar is de aapmens?

Een filmdocumentaire van Fritz Poppenberg

DVD • 50 minuten € 4,00

Van kikker naar prins

Deze krachtige documentaire over evolutie staat bol van de feiten en onthullende interviews met bekende wetenschappers uit verschillende werelddelen.

DVD • 28 minuten € 4,00

Dinosaurussen en de Bijbel

Dr. Kent Hovind

DVD € 4,00

Leugens in de Lesboeken

Dr. Kent Hovind

DVD € 4,00

Gevaren van Evolutie

Dr. Kent Hovind

DVD € 4,00

Vragen en Antwoorden (Deel 1)

Dr. Kent Hovind

DVD € 4,00

Vragen en Antwoorden (Deel 2)

Dr. Kent Hovind

DVD € 4,00

Last Minute

Live concert vanuit de Zionshalle in Zwitserland
Het was een vrolijke avond met verfrissende muziek, waar het Bijbelvers: "Zing voor de Here een nieuw lied" centraal stond.

CD • 17 tracks € 10,00

Alleen telefonisch te bestellen!!! 0343 477288

GELIEFDE VRIENDEN VAN ISRAËL

- 4 **Coverstory:**
Het einde van Netanyahu?

POLITIEK

- 6 Korte berichten
- 7 Koude wind uit Moskou
- 8 71 Jaar onafhankelijkheid
- 10 De kroniek van de rellen
- 12 Hamas betaalt, Israël wordt aan de kaak gesteld
- 13 De dag na IS
- 14 De redding van de laatste Joden van Ethiopië

MAATSCHAPPIJ

- 15 Korte berichten
- 17 Olierevolutie in Israël?

WETENSCHAP

- 18 Korte berichten
- 19 Israëls greep naar de maan

- 21 **BIJBEL:** Heeft de Gemeente van Jezus een verantwoordelijkheid voor Israël?
DEEL 1.
Israël en Gods eer

De Amerikaanse erkenning door president Trump van de Israëlische soevereiniteit over de Golan heeft in de Arabische wereld interessant genoeg niet bepaald groot opzien gebaard. Assad is in de regio niet bijzonder populair; bovendien heeft de Arabische wereld momenteel andere, grotere zorgen. De verbreiding van de sjiiïsche ideologie door Iran wordt voor de rijke olielanden steeds meer een existentiële bedreiging. En dan komt het optreden van Israël en de VS tegen de Iraanse opmars in Syrië hun heel goed gelegen.

Aan wie moet de Golan na 52 jaar teruggegeven worden? Aan het door sektarische godsdienstoorlogen verscheurde en geschonden Syrië, dat herhaaldelijk heeft geweigerd vrede te sluiten met Israël, en dat nu een bondgenoot is van Iran, een land met een regime dat heeft gezworen Israël te zullen vernietigen?

Wie had het tien jaar geleden voor mogelijk gehouden dat er Arabische landen zouden zijn die zouden zeggen: "Israël doet precies wat juist is"?

De enige landen die de stap van Trump meteen veroordeelden, waren Turkije en Rusland. Twee landen die beter hadden kunnen zwijgen, want zij hebben precies hetzelfde gedaan: Turkije met Noord-Cyprus en Rusland met de Krim. Maar het is nu eenmaal makkelijker om het kleine weerloze Israël te veroordelen.

De politieke oppositie in Israël bekritiseerde het tijdstip van de Amerikaanse stap als indirecte verkiezingssteun voor Netanyahu. Maar de stap werd niettemin van links tot rechts begroet als een historisch besluit dat al veel eerder genomen had moeten worden.

De Israëlische premier bedankte de Amerikaanse president Trump met de woorden: "De Amerikaanse erkenning komt precies op het juiste moment, nu Iran probeert Syrië tot een springplank voor de vernietiging van Israël om te bouwen". President Trump zou daarmee de hele wereld de boodschap sturen: "Amerika staat achter Israël".

Bij het bekend worden van het besluit zei de juist in Israël verblijvende Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Mike Pompeo vóór zijn doorreis naar Libanon: "Ik zal mijn gastheren in Libanon in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk maken wat voor risico ze lopen met Hezbollah, dat nu ook in de Libanese regering zit". – Hezbollah is een terreurorganisatie die onder de Iraanse islamitische republiek valt; deze heeft als doel de vernietiging van Israël, en als je goed luistert, ook die van de westerse democratieën en de VS. De VS gaan de druk op Iran verhogen, zodat ze zich anders gaan gedragen. Het eenvoudige doel is Iran zo ver te krijgen dat ze zich als een normaal land gaan gedragen. Iran moet stoppen met de bomaanslagen en de zelfmoordaanslagen, met het steunen en aanmoedigen van terreur, alsook met de steun aan Hezbollah, Hamas en de Huthi's. – "Dat is iets wat we van elk land van de wereld verwachten, ook van Iran."

Dat de Amerikaanse erkenning van de Israëlische soevereiniteit over de Golan geen kreten van verontwaardiging in de Arabische wereld losmaakte, liet wel zien hoezeer de situatie in het Midden-Oosten de laatste tien jaar volledig is veranderd. Men heeft stilletjes zelfs begrip voor Israël en de VS.

Voor Israël komt de duidelijke opstelling van de VS op een moment dat de zorgen om de dreiging vanuit het noorden een niveau hebben bereikt waarop Israël in geval van nood meer dan ooit een sterke bondgenoot nodig heeft.

In de zekerheid dat God de geschiedenis van de volken en de rijken van deze wereld (ondanks alle schijnbare wirwar) toch zo stuurt dat Zijn plan om Zijn Koninkrijk op te richten in vervulling gaat, groet u hartelijk met shalom, uw

David Zucker

COVERSTORY

HET EINDE VAN NETANYAHU?

De verkiezingsstrijd in Israël stond in de schaduw van verwijten richting premier Netanyahu dat hij corrupt is. Dit heeft het imago van Netanyahu, die als leider van het land geen echte tegenstander heeft die het tegen hem kan opnemen, beschadigd. Desalniettemin geeft hij het niet op en blijft hij onverminderd strijden om aan de touwtjes van de macht te kunnen blijven trekken.

Zeven jaar geleden wijdde het prestigieuze tijdschrift *Times* de titelpagina van zijn uitgave van mei 2012 aan de Israëlische premier Benjamin Netanyahu. Hij leek destijds op het hoogtepunt van zijn politieke macht te zijn beland. Hij kon zich niet alleen in Israël in een grote populariteit verheugen, maar werd ook in de VS en Europa gewaardeerd. Zo viel ook de titel van de editie uit, kort en bondig: “King Bibi”.

Zes jaar later, halverwege 2018 dus, was het gezicht van Netanyahu opnieuw op het titelblad van een tijdschrift te zien, dit maal op die van de *New Yorker*. De titel luidde: “De val van king Bibi?”. Dit sloeg op het juridisch onderzoek tegen Netanyahu vanwege de verdenking van bedrog en corruptie. En het deed de vraag opkomen of hij het politiek zou overleven.

Sindsdien is er weer een jaar verstreken. Het politieonderzoek heeft er toe geleid dat het Openbaar Ministerie een aanklacht tegen Netanyahu heeft toegelaten. In de aanklacht worden hem zware vergrijpen ten laste gelegd: corruptie, bedrog en machtsmisbruik. Netanyahu heeft nog steeds het recht om tegen deze aanklacht stelling te nemen. En hij is nu de eerste premier van Israël geworden die in zijn ambtsperiode aangeklaagd kon worden. Maar ook deze ontwikkeling heeft het vraagteken van het blad *New Yorker*, halverwege 2018, niet in een uitroep teken veranderd. Netanyahu is niet ten val gebracht. Voorlopig heeft hij de tegen hem ingebrachte klachten tot een politiek instrument omgevormd en beweerd dat de bij het uitwerken van de aanklacht betrokken entiteiten (politie en Justitie) “linkse facto-

ren” waren, die belang hadden bij een politieke omwenteling. Bovendien, zo meende hij, bedienden zij zich van de “linkse media” om hem van zijn post te krijgen. De trouwe aanhang van Netanyahu heeft deze bewering voor klinkende munt aangenomen en staat pal achter hem. Dat weerspiegelden de opiniepeilingen vóór de verkiezingen, want 42% van de ondervraagden was van mening dat “het Openbaar Ministerie is gezwicht voor de druk van de links georiënteerde pers” en dat dit de eigenlijke reden is dat er een aanklacht moet komen. Daarmee blijft Likud onder Netanyahu in de peilingen een sterke politieke partij die bovenaan het rechts-conservatieve blok blijft staan.

Niettemin zijn er scheuren te zien. Netanyahu is gedwongen een verkiezingscampagne is de schaduw van deze aantijgingen te voeren. Zijn imago is niet meer onberispelijk. Daarom blijkt ook uit de opiniepeilingen dat de vroegere stafchef Benny Gantz, die in de politiek is gegaan en aan de top van de nieuwe partij Blauw-Wit staat, in elk geval door een behoorlijk deel van de kiezers als een serieuze concurrent van Netanyahu wordt beschouwd. Voor hen is hij zeker in beeld als de nieuwe premier. De nieuwe partij van Gantz is een verbond met andere partijen aangegaan die Netanyahu verwijten dat hij de Israëlische democratie vernietigt door genoemde tendensen bij de politie en bij Justitie te insinueren. Deze partij deed het in sommige eerste opiniepeilingen zelfs beter dan Netanyahu's Likud. Kort voor de verkiezingen bleek echter uit peilingen dat Netanyahu niettemin premier blijft. Het blok van de

rechts-conservatieve partijen onder leiding van Likud en dus onder Netanyahu leek de meeste zetels te gaan veroveren en zo de vorming van een regering voor zichzelf veilig te stellen.

Desalniettemin lijkt zich het einde van een tijdperk af te tekenen. Ook al komt Netanyahu uit de verkiezingen tevoorschijn als de Israëlische politicus met de opdracht om een regering te vormen, hij zal tegelijkertijd zijn onschuld moeten bewijzen voor wat betreft de hem aangewreven misdrijven. Hij zal lange hoorzittingen moeten doorstaan. De meeste deskundigen zijn het erover eens dat Netanyahu's kansen om zijn onschuld te kunnen bewijzen richting nul-komma-nul gaan. Het kan dus op een officiële aanklacht uitdraaien. En daarmee zijn deze hoorzittingen momenteel de grootste uitdaging waar Netanyahu voor staat. Opiniepeilingen tonen opnieuw hoe het publiek er over denkt: 68% is van mening dat Netanyahu in het geval van een aanklacht dient af te treden. Het lijkt er op dit moment echter niet op dat Netanyahu iets dergelijks van plan is. Hij is van plan om na de verkiezingen een wet door te drukken (die ook in Frankrijk bekend is) die het onmogelijk maakt om een zittende premier in het verdachtenbankje te brengen. Zal hij als overwinnaar uit deze worsteling komen? Zal Netanyahu in het ambt blijven? En wat niet minder belangrijk is: zal de Israëlische democratie tijdens zo'n politieke strijd om te overleven, wanneer de meest uiteenlopende democratische instellingen zonder enig onderscheid aangevallen worden, niet toch averij oplopen? *Zwi Lidar*

ISRAËL ONTZET OVER TELEGRAM STEINMEIER AAN IRAN

Het telegram zorgde in heel wat landen voor opgetrokken wenkbrauwen, vooral in de VS en Israël. Maar ook in Duitsland leverde men kritiek. Het gaat hier over het felicitatietelegram dat de Duitse president Steinmeier aan Teheran stuurde naar aanleiding van de 40ste verjaardag van de islamitische revolutie. Later rechtvaardigde het ministerie van Buitenlandse Zaken zichzelf met de woorden dat men toch “een constructieve dialoog met Iran moest zoeken”. Arye Sharuz-Shalicar, die enkele jaren geleden vanuit Duitsland naar Israël is geëmigreerd en jarenlang als perswoordvoerder van het Israëliëse leger heeft gewerkt, gaf hierop het volgende commentaar: “Terwijl het ministerie van Buitenlandse Zaken op een ‘constructieve dialoog’ met islamo-fascistische mullahs hoopt, gunt de Iraanse leiding zich nog geen minuut rust om zijn arsenaal langeafstandsraketten te ontwikkelen, leden van de oppositie gevangen te zetten en terreurorganisaties in de regio te steunen”. De aan het Simon Wiesenthal Centrum verbonden rabbijn Abraham Cooper veroordeelde “de gelukwensen aan een van de gevaarlijkste regimes van de wereld, dat mensen vervolgt en vermoordt en Israël alsook het hele Joodse volk met genocide bedreigt”.

AN■

GROTE OEFENING TER BESCHERMING VAN ISRAËLISCHE GASVELDEN

Het was een van de grootste en meest gecompliceerde oefeningen van de Israëliëse marine. Voor de kust van Israël is er namelijk veel veranderd. Premier Netanyahu, die als waarnemer aanwezig was, zei: “Het begin van de exploitatie van het gasveld Leviathan, eind 2019, betekent een kritieke component van niet alleen de energietechnische, maar ook van de strategische, economische en politiek-diplomatieke kracht van Israël”. Tijdens deze oefeningen simuleerde men onder andere een aanval op de pompinstallaties op zee. Verder nam een heel aantal schepen van allerlei soorten aan manoeuvres deel waarover commandant Guy Goldfarb van de vloot kanonneerboten vertelde dat men zich twee maanden lang intensief op de verschillende te oefenen scenario's had voorbereid. Hij herinnerde de pers eraan dat Hamas in 2014 de Israëliëse installaties op zee zonder succes met raketten had aangevallen. Inmiddels dient men echter in eerste instantie rekening te houden met aanvallen van het door Iran aangestuurde Hezbollah. Ter verdediging tegen raketaanvallen is het systeem IJzeren Koepel tegenwoordig op Israëliëse Sa'ar-5 schepen geïnstalleerd. Men wil het echter spoedig ook op moderne Sa'ar-6 schepen gaan gebruiken die door een Duitse werf in Kiel geleverd worden.

AN■

ISRAËLS VIRTUELE AMBASSADE IN DE GOLFSTATEN

Iedereen praat over betere betrekkingen tussen Israël en de landen aan de Perzische Golf. Dat er op officieel niveau talloze contacten bestaan die echter niet perse aan de grote klok worden gehangen, is geen geheim. Maar naast dergelijke contacten stelt Israël vast dat steeds meer inwoners van deze landen belangstelling voor Israël tonen, wat blijkt in de sociale netwerken. Israël onderhoudt in dergelijke netwerken sites in het Arabisch en het Farsi. Het Israëliëse ministerie van Buitenlandse Zaken heeft voor deze doelgroep nu een ‘virtuele ambassade’ ingericht. De “vertegenwoordiging van Israël aan de Golf” moet de dialoog tussen de inwoners van deze landen en Israël bevorderen en aspecten van Israël doorgeven die in de Arabische wereld niet of nauwelijks bekend zijn. Dat geldt voor de terreinen geschiedenis, politieke, cultuur en maatschappij. Verder bestaat er sinds 2017 de mogelijkheid om in het kader van een bepaalde serie met behulp van twee Israëli's (van wie de een moslim en de ander Jood is) Hebreeuws te leren.

AN■

RUSLAND

KOUDE WIND UIT MOSKOU

Enkele maanden lang gingen ze elkaar uit de weg. Maar onlangs had Israël's premier Netanyahu weer een ontmoeting in Moskou met Ruslands president Poetin. Het was wel een onderkoeld gesprek met slechts één enkel resultaat: de vorming van een team dat de uitwijzing van vreemde machten uit Syrië onderzoekt.

Rusland had Israël al een half jaar lang de rug toegekeerd vanwege een boven Syrisch grondgebied neergeschoten Russisch verkenningsvliegtuig. Maar eind februari 2019 ontving de Russische president Vladimir Poetin de Israëlische premier in Moskou voor een bespreking. Sinds september 2015 hebben de beide mannen elkaar niet minder dan 11 keer ontmoet. Vijf keer ontmoetten ze elkaar op Russisch grondgebied (lees: Netanyahu reisde erheen). Zowel de frequentie als de vriendschappelijke sfeer van deze bezoeken evalueerde men als een bewijs van een bijzondere relatie tussen de beide mannen. Deze relatie, zo beweerde men, maakte het Israël mogelijk om relatief onbepakt tegen de Iraanse militaire aanwezigheid op Syrisch grondgebied in actie te komen. In dit verband dient men te benadrukken dat na bijna elke ontmoeting in Rusland de internationale media over Israëlische militaire aanvallen op doelen in Syrië berichtten die met Iran en Hezbollah verband hielden.

Na de ontmoeting in februari 2019, die nogal ijzig was, werd alles anders. Zoals verwacht verkondigde Netanyahu dat het Israëlische leger geen moment zal aarzelen om tegen Iraanse krachten in Syrië te blijven optreden. Het is voor Israël immers van het grootste belang dat er een eind gemaakt wordt aan de Iraanse aanwezigheid in dit buurland. Poetin van zijn kant noemde noch Iran, noch Syrië en nam genoegen met een gemeenplaats: "Het is belangrijk om over de situatie en over veiligheidspolitieke aspecten in de regio te spreken". Na deze ontmoeting stuitte men niet op de anders gebruikelijke internationale mediaberichten over een Israëlische militaire actie op Syrisch grondgebied.

Wat deze beide mannen achter de gesloten deuren van het Kremlin besloten hebben, is niet bekend. Enkele dagen na de ontmoeting zei Netanyahu op een zitting van het Israëlische veiligheidskabinet dat hij en Poetin het over één gemeenschappelijk doel eens zijn: vreemde machten die zich na het uitbreken van de Syrische burgeroorlog in dit land hebben genesteld, moeten weer verdwijnen. "We zijn overeengekomen een gemeenschappelijk team in het leven te roepen dat zich aan dit doel en nog aan andere aspecten gaat wijden", zo zette Israël's premier uiteen. Kort daarna maakte het Kremlin bekend dat ook vertegenwoordigers van het regime-Assad en "nog andere factoren" zich bij dit team zouden aansluiten. Maar sindsdien is er niets gebeurd. En het is nog niet eens duidelijk wat er precies moet gebeuren. Iran en Rusland trekken zich niet meer vrijwillig uit Syrië terug. Beide landen beschouwen hun aanwezigheid in Syrië als strategisch, politiek en ook economisch uitermate relevant. Daarnaast heeft Teheran religieuze doelstellingen. Syrië moet een sjiitische arm van Iran in het Midden-Oosten worden. Dat gaat weliswaar langzaam, maar wel zeker en compromisloos.

Tegen deze achtergrond komen de meeste strategische deskundigen van Israël tot de conclusie dat de Iraanse aanwezigheid in Syrië niet uitsluitend met militaire maatregelen is aan te pakken. Men zal eveneens politieke kanalen moeten gaan activeren. De centrale gesprekspartner daarvoor is natuurlijk Rusland, maar ook het regime van dictator Bashar al-Assad. Beide moeten ervan overtuigd worden dat een blijvende aanwezigheid van Iran in Syrië evenals een vestiging van Iraanse

krachten en handlangers slecht zijn voor het regime-Assad. Ze zullen een hinderpaal zijn voor de stabilisering van Syrië, om maar te zwijgen over de wederopbouw van het land. Juist om dat te bewijzen hebben de Israëlische geheime diensten onlangs informatie gepubliceerd dat Hezbollah op de Golan hoogten terreurinfrastructuren aan het opbouwen is. Hezbollah doet dit enerzijds zonder medeweten van het regime-Assad, anderzijds dwars tegen een belofte van het Kremlin in om de Iraanse krachten en hun handlangers ver van de grens met Israël te houden.

Of Israël met de publicatie van dergelijke informatie zijn eigenlijke doel bereikt? Daar kun je niet zeker van zijn. Om momenteel het onderwerp Golan hoogten ter sprake te brengen kan heel goed een boemerang blijken te zijn. Het kan ertoe leiden dat zowel Moskou als Damascus een tegenvoorstel in het spel brengen: teruggave van de Golan met als tegenprestatie een terugtrekking van Iran. Dergelijke overwegingen zijn in het verleden ook al eens opgeworpen, maar bleven altijd in de lucht hangen. Tot nu toe is niet duidelijk of dit ook deze keer het geval zal zijn. Nog niet zo lang geleden toerde Netanyahu samen met de Amerikaanse republikeinse senator Lindsey Graham over de Golan rond. Deze verkondigde toen: "De Golan zal altijd in Israëlische handen blijven". Bovendien beloofde hij zich er in de VS voor in te zetten de Israëlische soevereiniteit over de Golan hoogten eindelijk eens erkend zou worden. Het is mogelijk dat deze uitspraken op dit moment voor de oren van Moskou bedoeld zijn en eigenlijk betekenen: over de Golan valt er niets te onderhandelen. **ZL ■**

ISRAËL IN STATISTIEKEN

71 JAAR ONAFHANKELIJKHEID

Deze maand viert de staat Israël zijn 71ste verjaardag. Israël kan op vele bijzonderheden bogen, waarvan we hier enkele aspecten aan de hand van de nieuwste statistieken willen belichten.

Israël tel tegenwoordig iets meer dan twee miljoen gezinnen; 79% van hen is Joods en 18% Arabisch. Gemiddeld telt een Israëliisch gezin 3,73 personen. Daarmee komt Israël duidelijk boven het gemiddelde van de landen van de OESO uit, waar een gemiddeld gezin uit 2,63 personen bestaat. Vanzelfsprekend zijn er ook in Israël kinderloze echtparen. In de Joodse sector zijn dat er bijna drie maal zo veel als in de Arabische gemeenschap, maar in beide gevallen blijft Israël ver achter bij het gemiddelde in de OESO-landen. Vrouwen trouwen gemiddeld op 26-jarige leeftijd en brengen hun eerste kind ter wereld als ze 28,3 jaar oud zijn. In vergelijking met andere westerse landen is dit relatief vroeg. Slechts 11% van de Israëliische gezinnen met kinderen onder de 18 jaar is een eenoudergezin. De grote meerderheid van alle kinderen van deze leeftijd groeit in een huishouden met gehuwde ouders op, terwijl je in alle landen van de OESO aanzienlijk meer eenoudergezinnen en gescheiden stellen aantreft. Kortom, Israëli's zijn familiemensen, en Israël is met ruim 11% inwoners boven de 65 jaar en ongeveer 28% kinderen onder de 14 jaar ook nog eens een jong en kindvriendelijk land.

Een ander aspect dat in de Israëliische maatschappij een grote rol speelt, is de godsdienst. Terwijl 46,5% van de Joodse gezinnen zich seculier noemt, noemt in de Arabische maatschappij slechts 11% zichzelf seculier en 86% traditioneel of zeer religieus. In de Joodse maatschappij ligt het percentage religieuze gezinnen op ongeveer 40 procent. Hoewel dus bijna de helft van de Joodse sector van het land zich seculier noemt, reinigt 63% hun huis voor Pesach, opdat er op deze Joodse feestdag geen verboden levensmiddelen meer in huis zijn. Liefst 67% houdt zich thuis of bij het eten buitenshuis aan de spijswetten die voor Pesach gelden. Op Jom Kippur vast 68% en op sabbat steekt 66% kaarsen aan. Hoewel bijna 60% van mening is dat een Joodse georiënteerdheid van het land belangrijk voor hen is, pleiten toch evenzovele mensen voor sport- en culturele evenementen op sabbat. En 59% is van mening dat je restaurants en cafetaria niet mag dwingen zich met Pesach aan de koosjere voorschriften te houden. Met andere woorden,

Joodse Israëli's houden van hun tradities, maar zijn alles bij elkaar genomen open en tolerant.

Bij zijn 71ste verjaardag staat Israël met 8,973 miljoen inwoners voor de grens van negen miljoen; 74,3% van hen is Joods en 20,9% Arabisch. De statistische groep van de zogenaamde 'anderen' maakt 4,8% uit. De grote meerderheid van de Israëli's leeft in stedelijke gebieden. Jeruzalem is de enige stad die richting de één miljoen inwoners gaat (901.000). Tel Aviv valt met 445.000 inwoners daarentegen klein uit, maar met andere steden versmelt het weer tot een metropool die 2,6 miljoen inwoners telt. Dat is bijna 30% van de totale bevolking van het land. Onder Israëls grote steden valt het met overweldigende meerderheid ultraorthodoxe Bnei Brak op. Hier leven 200.000 mensen in een extreme bevolkingsdichtheid van ruim 27.000 mensen per vierkante kilometer. Bovendien staat Bnei Brak te boek als de armste stad van het land. Vlak daarbij ligt Ramat Gan, dat een heel ander predicaat uitstraalt. Met zijn 160.000 inwoners en een bevolkingsdichtheid van amper 12.000 mensen per vierkante kilometer is Ramat Gan de stad met de beste kwaliteit van leven in het hele land. Je hebt in Israël veel uitersten, die soms vlak naast elkaar liggen.

Aan de Israëliische Onafhankelijkheidsdag op 9 mei gaat de dodenherdenking voor gevallen soldaten en slachtoffers van terreur vooraf. Omdat Israël bijna 24.000 gesneuvelden en vermoorde mensen heeft te herdenken (gerekend vanaf het begin van de Joodse immigratiegolven in 1880), is vrijwel het hele land naar herdenkingen op de kerkhoven onderweg. Deze dag van rouw wordt bij grote bijeenkomsten in de open lucht in alle steden beëindigd door het zingen van het volkslied HaTikwa. Dan gaat de rouw naadloos over in vreugdegejubel. Men danst en flaneert op straat en viert de hele nacht door feest. De volgende dag koestert men iets waar Israëli's het liefst mee bezig zijn: de barbecue. Wie geen vlees lust, kan maar beter thuis blijven en dan vooral de ramen stijf dicht houden: De walm van de Israëliische barbecues die in tuinen, op balkons en in parken worden aangestoken, is zelfs op satellietfoto's te zien. Op deze dag belandt meer dan twee miljoen kilo vlees op de braadroosters van het land. **AN■**

TWIJFELACHTIGE OMGANG MET SMOK- KELTUNNELS

De wereld zweeg toen Egypte veel smokkeltunnels van de Gazastrook naar Egypte onder water zette en in de lucht liet vliegen, huizen langs de grens verwoestte om een demarcatielijn te creëren en de grens overwegend gesloten hield. Israël heeft de laatste tijd eveneens vijandelijke tunnels onschadelijk moeten maken. Daarbij vergewiste men zich in overeenstemming met het internationaal recht eerst met behulp van een robot dat er zich geen mensen in de onderaardse gangen bevonden. Daarna werd er beton ingebracht en of men liet de zaak ontploffen. De Egyptenaren daarentegen hebben onlangs gas gebruikt. Deze methode, die ook van de VS in Vietnam en van de USSR in Afghanistan bekend is, kostte twee mensen het leven. Andere mensen die aan het gas in de tunnel waren blootgesteld, raakten gewond. Welk gas de Egyptenaren hebben gebruikt is onbekend gebleven. Kritiek op deze in het volkenrecht hoogst twijfelachtige methode van de Egyptenaren was er nauwelijks te horen. **AN■**

QATAR WIL GAZA IN HET DONKER LATEN ZITTEN

Qatar is een van de sjeikdommen aan de Perzische Golf. Dankzij zijn aardoliereserves is het een rijk land te noemen. Het bruto binnenlands product is hier per inwoner ongeveer twee keer zo hoog als in Israël en 20 keer zo hoog als in de autonome Palestijnse gebieden. Maar voor Qatar was het niet alleen de rijkdom, gekoppeld aan humanitaire aspecten, die het land er onlangs toe bracht om meerdere miljoenen dollars naar de Gazastrook te sturen: Er zitten ook politiek-strategische overwegingen achter. Ondanks alle 'broederliefde' van het Qatarese en Palestijnse volk schijnen ook de machthebbers van dit sjeikdom langzaam hun geduld te verliezen met de in de Gazastrook heersende Hamas. De Qatarese gezant voor Gaza Mohammed Al-Emadi heeft aangekondigd dat zijn land de gruwelijk hoge stroomrekening van de Gazastrook vanaf voorjaar 2019 niet langer op zich neemt. De reden: het geld zakt weg in het niets, en de afgesproken verbeteringen aan de infrastructuur zijn niet aangepakt. Voor de inwoners van de Gazastrook betekent dit met grote zekerheid dat er spoedig weer niet meer dan twee of drie, in het beste geval vier uur per dag stroom zal zijn. **AN■**

TEMPELBERG

KRONIEK VAN DE RELLEN

De ruzie om een onbeduidend gebouw op de Tempelberg in Jeruzalem dreigt tot een nieuwe golf van gewelddadigheden en tot spanningen met de islamitische wereld te leiden.

D“De Tempelberg is in onze handen.” Dat waren de woorden die de diep ontroerde Motta Gur, de commandant van de parachutisteneenheid van het Israëlische leger, op 7 juni 1967 doorgaf. Deze woorden hebben zich diep in het collectieve geheugen van Israël ingegraven. Het was net alsof de eindtijd zich aankondigde. Maar tussen deze radioboodschap aan de ene kant en de betekenis en de realiteit ervan aan de andere kant gaapt een enorme kloof. Niet Israël maakt ter plekke de dienst uit, maar de onder Jordaans toezicht staande Waqf ofwel de Palestijnse Autoriteit (PA). De ware heerser over de Tempelberg is eigenlijk altijd degene die met het grootste ego van mening is dat “de berg in zijn handen” is.

Enkele weken geleden verschaften activisten van de Waqf zich toegang tot een afgesloten gebouw op de Tempelberg. Sindsdien houden ze het gebouw bezet. Wie nu precies het besluit tot deze actie heeft genomen was bij het sluiten van de redactie nog niet duidelijk. En al evenmin waarom de bezetting uitgerekend op dit tijdstip plaatsvond. Toch zijn Israëlische commentatoren en deskundigen het er wel over eens dat het incident met een belangrijke ontwikkeling verband houdt: de Waqf, het islamitische-religieuze orgaan dat het toezicht op het complex uitoefent, verliest steeds meer de controle over wat daar allemaal gebeurt.

De plek op de Tempelberg waar het om gaat, heet in het Arabisch B b ar-Ra ma, “Poort van de ontferming”. Deze poort in het oostelijk deel van

de stadsmuur is de enige poort die direct op de Tempelberg uitkomt. Joden geloven dat de tegenwoordigheid van God via deze poort vanaf de Tempelberg is opgevaren en dat de Messias via deze poort de heilige stad zal binnentrekken. Voor de kruisridders was het de poort waardoor twee keer per jaar feestelijke processies de stad binnentrokken, de Gouden Poort, waardoor Jezus Christus de stad binnenkwam. Dat de Osmaanse heerser Süleyman de Schone de poort liet dicht metselen is vanaf de Olijfberg te zien. Maar wat je niet kunt zien, is dat deze poort nu een gebouw is met een binnenruimte. En dit gebouw heeft men onlangs bezet.

In 2005 liet de Israëlische politie het sluiten omdat het een activiteiten-centrum van een organisatie was geworden die met Hamas en de Islamitische Beweging in verbinding staat. De laatste jaren hebben leden van de Waqf herhaaldelijk geprobeerd de politieverordening opgeheven en zo weer toegang tot het gebouw te krijgen.

Bijna overal elders in de wereld zou de weigering om de politieverordening op te heffen tot scenario's leiden als een aanklacht bij een hogere juridische instantie, een vreedzame demonstratie van betrokken burgers met een mediacampagne; of men zou zich bij de situatie neerleggen. Maar voor de Waqf is dat allemaal ondenkbaar, want het gaat om de Tempelberg, om alles of niets. Hier gelden andere wetten. Wie toegeeft, al is het maar een enkele millimeter,

geldt als de zwakste en heeft het spel verloren. In het Midden-Oosten ziet men zwakheid als een teken van het naderende einde. Derhalve beheert de Waqf de zeer sensibele plek beslist niet met diplomatie en vingerspitsengevoel. Tegenover zowel de Israeli's als de islamitische wereld moet men immers aantonen dat men meer macht heeft, koste wat het kost.

Daarom verschaften men zich met geweld toegang tot het gebouw en sprak daar niet alleen gebeden uit, maar gaf ook rondleidingen. Voor het laatste nodigde men vertegenwoordigers van de pers uit, evenals diverse politieke en religieuze organisaties die voor de laatste zware rellen van 2017 op de Tempelberg verantwoordelijk waren. Israël, dat wilde laten zien dat de plek in laatste instantie onder Israëlisch beheer staat, ontbood de organisatoren voor een verhoor en sloot de toegang tot het gebouw met een metalen hek af. Deze reactie leidde tot een reactie op een reactie: de Palestijnen aarzelden niet en organiseerden een massademonstratie. De demonstranten verwijderden het door Israël aangebrachte metalen hek en begaven zich met honderden tegelijk in het gebouw om er te bidden. Daarnaast zorgde men ervoor dat er altijd enkele mensen klokje rond aanwezig waren. Nu lag de bal weer bij Israël. Israël aarzelde om de mensen uit het gebouw te verwijderen, omdat men bedenkingen had in verband met slechte mediaberichten. En dus kwam men met een

bezoekverbod voor de Tempelberg en arresteerde men mensen. Dat leidde toch weer tot confrontaties, waarbij onder andere brand werd gesticht in een Israëlisch politiebureau op de berg. Bij het sluiten van de redactie waren deze confrontaties weer weggeëbd. Dat Israël het gebouw weer sloot duurde slechts enkele dagen. Toen verschaften de Palestijnen zich snel weer toegang. Dat is op dit moment de stand van zaken, die maar al te gemakkelijk weer kan escaleren.

Al die tijd waren er van de PA continu ophitsingen te horen. Ook de door de Arabische tv-zenders getoonde beelden waren eenzijdig: je zag op dit terrein met zijn religieuze betekenis uitsluitend Israëlische soldaten en politiemannen met getrokken wapens. Vanzelfsprekend deed ook direct weer de oproep de ronde dat de Al Aqsa moskee uit de "greep van de zionistische duivel" gered moest worden. En in deze teneur kwam er meteen ook bijval van de Turkse president Erdogan met zijn welbekende ophitsers. Als je uit eerdere gebeurtenissen conclusies trekt, kan deze propagandistische hersenspoeling uiteindelijk tot ernstige rellen leiden. Zo'n golf kan niet alleen heel Jeruzalem omvatten, maar ook naar de Westbank overslaan. En dan is het mogelijk dat beide zijden doden te beklagen hebben, en dat slechts vanwege een onbeduidend gebouw op de Tempelberg. Je kunt slechts hopen dat iemand er toch nog in slaagt om zo'n escalatie op tijd te stoppen. **ML ■**

VN-RAPPORT

HAMAS BETAALT, ISRAËL WORDT AAN DE KAAK GESTELD

De Raad voor de Mensenrechten van de VN beschuldigt Israël van het doelbewust vermoorden van 35 kinderen bij het grenshek langs de Gazastrook. In het rapport komt de eigenlijk belangrijke vraag waarom zich daar überhaupt kinderen ophouden, niet aan de orde.

De activisten van Hamas sturen kleine kinderen van soms maar net acht jaar oud naar de gewelddadige protesten die steeds weer vanuit Gaza langs de grens met Israël plaatsvinden. Ze moedigen deze kinderen aan om zich naar de voorste gelederen van de demonstranten te begeven. Israëlische soldaten die deze gang van zaken hebben waargenomen, zeiden dat ze gehoord hadden hoe de aanhangers van Hamas de kinderen via luidsprekers ertoe aanzetten om zo dicht mogelijk naar het grenshek toe te lopen en dan stenen in de richting van Israël te gooien. Voor ieder kind dat bij de protesten gewond raakt, betaalt Hamas 300 sjekel (73).

In een rapport dat een onderzoekcommissie van de Raad voor de Mensenrechten in maart 2019 aan de Verenigde Naties presenteerde, komt dit krankzinnige en schrikbarende feit echter totaal niet aan de orde. Het rapport beschuldigt Israël er juist van 35 kinderen die aan de gewelddadige rellen langs de grens van de Gazastrook met Israël deelnamen, vermoord te hebben. De onderzoekcommissie heeft zich uitvoeriger met de confrontaties langs de grens beziggehouden; deze vinden sinds 30 maart 2018 plaats, toen Hamas de “Mars van de terugkeer”

organiseerde. In het rapport staan gebeurtenissen tot het eind van het jaar. Tot dan toe zouden er aan de grens 189 Palestijnen om het leven zijn gekomen; 183 van hen door het gebruik van vuurwapens. Onder de mensen, die hier het leven lieten, zouden slechts 29 gewapende Palestijnen zijn geweest. Alle anderen zouden burgers zijn geweest, onder wie een vrouw en twee journalisten.

Bij de presentatie van de onderzoekresultaten beweerde Sarah Hussein, een lid van deze commissie, “dat Israël doelbewust het vuur op kinderen en journalisten opent”. Voorzitter Santiago Canton van de onderzoekcommissie maakte melding van “terechte bedenkingen” dat “de Israëlische veiligheidskrachten vigerend internationaal recht schenden”; “in sommige gevallen gaat het om oorlogsmisdaden.”

Israël reageerde uiterst geërgerd op dit rapport. Israëls premier Netanyahu benadrukte dat men het recht heeft zich te verdedigen, en dat Hamas de agressor is. Per slot van rekening beschiet Hamas Israëlische burgers met raketten en stuurt het brandende ballons en explosieven de grens over. “De Raad voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties vestigt weer nieuwe

records van huichelarij en leugens”, zo meende Netanyahu, en voegde eraan toe: “Israël wijst dit rapport en zijn resultaten strikt van de hand”. Ook het Joods-Amerikaanse Congres reageerde zeer geërgerd op zoveel huichelarij en constateerde: “Dit forum, dat de Orwel-liaanse afkorting UNHRC draagt, wijdt meer tijd en aandacht aan Israël dan aan enig ander land van de wereld en lijkt daarom meer op een slechte grap”.

Israël en de VS boycotten de Raad voor de Mensenrechten. Aan de komende periodieke bijeenkomst van dit platform, waar dit rapport uitvoerig besproken moet worden, zullen dus geen vertegenwoordigers van Israël en de VS deelnemen. En nu maar afwachten of misschien tenminste één vertegenwoordiger van de andere 47 lidstaten van dit platform de vraag zal opwerpen wat 8-jarige kinderen in hemelsnaam te midden van gewelddadige rellen te zoeken hebben. Men dient ook de vraag te stellen waarom de ouders hun toezichtplicht eigenlijk niet nakomen. Het is immers een mensenrecht van elke minderjarige om beschermd en behoeft te worden, zodat hun plek beslist niet in de voorste gelederen van gewelddadige demonstranten bij het grenshek is. **ZL ■**

ISLAMITISCHE STAAT

DE DAG NA IS

Nadat fundamentalistische moslims in de zomer van 2014 hun kalifaat hadden uitgeroepen, nam een internationale coalitie de strijd tegen Islamitische Staat in Syrië en Irak op. Intussen geldt het kalifaat als verslagen. Maar is dit werkelijk het eind van IS?

Ettelijke deskundigen houden zich inmiddels bezig met de vraag naar 'the day after', de dag na het verslaan van wat de Arabieren Daesh noemen, de Arabische afkorting voor 'Islamitische Staat in Irak en de Levant'. Nadat Abu Bakr al-Baghdadi (over wiens lot ondanks diverse doodsberichten niets betrouwbaars bekend is) in juni 2014 het kalifaat had uitgeroepen, trokken de strijders van IS met een *Blitzkrieg* door het Midden-Oosten en brachten al gauw half Syrië en grote delen van Irak onder hun controle. In januari 2019 was er van het grondgebied dat deze fundamentalistische soennieten eerst onder hun controle hadden gebracht, nog maar een gebied van 10 km² aan de linkerzijde van Eufraat over. Ondertussen gaat de strijd tegen IS door: alleen al de VS hebben de laatste jaren zo'n 13.300 luchtaanvallen uitgevoerd. Ook de aftocht van de Amerikaanse troepen uit de regio maakt vorderingen. Daarnaast eist de Amerikaanse president Trump dat de westerse landen hun staatsburgers die als strijders van IS in Irak in de gevangenis zitten, naar huis terughalen om hen daar te berechten.

Men vermoedt dat sinds 2014 zo'n 40.000 mensen uit het Westen voor IS naar de wapens hebben gegrepen. Nu distantiëren steeds meer van deze ooit overtuigden zich van IS en proberen een weg terug te vinden naar hun land. Onder hen zijn ook westerse vrouwen

die intussen kinderen hebben. Dat plaatst het Westen voor lastige politieke en juridische opgaven, die nog altijd niet zijn opgelost.

Dat is echter maar één aspect van de 'dag na Daesh', want je moet er ook van uitgaan dat er hardleersers zijn die aan de ideologie van deze radicaal-islamistische stroming blijven vasthouden. Onlangs vertelden de Israëlsche geheime diensten aan de stafchef van het land, die nog maar enkele weken onder bewind staat van luitenant-generaal Aviv Kochavi, dat je in de hele wereld moet uitgaan van 150.000 tot 200.000 aanhangers van de ideologie van IS die bereid zijn geweld toe te passen. In het Midden-Oosten, zo vermoedt men, heeft IS nog ongeveer 20.000 aanhangers onder de wapenen, die vanwege de toestand in Syrië overwegend in Irak verblijven. De VS zijn er achter gekomen dat alleen in de laatste helft van 2018 zo'n 1000 strijders van IS van Syrië naar het westen van Irak zijn gevlucht en een bedrag van 200 miljoen dollar uit dit land hebben meegesmokkeld. De ter plekke nog aanwezige strijders van IS vormen een deel van het probleem; een ander deel zijn personen die overal in de wereld de ideologie van IS aanhangen. Al is het fysieke territorium van IS verslagen, de ideologie van IS is daarmee nog niet uit de wereld. Uit Israël komen waarschuwingen dat het verlies van hun grondgebied deze terroristen opnieuw zal motiveren.

Al anderhalf jaar geleden werd bekend dat Israël zich bij een lange tijd geheim gehouden coalitie heeft aangesloten, die informatie verzamelt over westerse burgers in de gelederen van IS. Bij deze coalitie zouden 21 landen zijn aangesloten om zich voor te bereiden op hun van IS terugkerende staatsburgers. Vanwege hun uiterlijk kunnen deze strijders van IS in het Midden-Oosten heel moeilijk onderduiken. In hun land van herkomst is dit echter geen probleem. En waar zij niet meer in het openbaar wapens kunnen dragen, worden zij tikkende tijdbommen.

Belgische rechters oordeelden in maart 2019 dat de Fransman Mehdi Nemmouche, die Algerijnse wortels heeft, een "uitgesproken antisemitisme" vertoont en geen spijt heeft van zijn misdaad. Hij vocht van 2013 tot 2014 in de gelederen van IS in Syrië. Hij is veroordeeld vanwege de aanslag op het Joods Museum in Brussel. De gevangenis zijn allang een bolwerk van de radicale islam geworden, dus je kunt ervan uitgaan dat hij in de gevangenis zijn leven niet zal beteren. Tenzij de wereld naar Israël luistert en maatregelen neemt die zich niet alleen tot juridische vonnissen beperken. **AN■**

DE REDDING VAN DE LAATSTE JODEN VAN ETHIOPIË

Begin 2019 kwamen er na lange tijd weer immigranten uit Ethiopië in Israël aan. Vóór het eind van het jaar moeten ongeveer duizend Falashmura in het land aankomen. Het is een immigratie met hindernissen en van mensen uit moeilijke levensomstandigheden.

In vergelijking met het jaar ervoor vertoonde het aantal immigranten in Israël in 2018 een lichte stijging. Ongeveer een derde van de 32.600 immigranten stamde uit Rusland (10.500 personen), Amerikanen maakten 10% uit en Fransen acht procent. Volgens de statistieken bestond de meerderheid van de immigranten die het Joodse land tot hun nieuwe thuis maakten, uit personen die het opperrabbinaat niet als Joden erkent. Omdat ze Joodse voorouders hebben, hebben ze in het kader van de Israëlische Wet op de Terugkeer wel recht op de Joodse nationaliteit. Maar omdat ze anders dan de Halacha (de Joodse religieuze codex) voorschrijft, geen Joodse voorouders van moeders kant hebben, worden ze door het Israëlische opperrabbinaat toch niet als Joden erkend. Het ministerie van Binnenlandse Zaken voert hen op als zogenaamde 'Anderen'. In deze statistische groep vallen eveneens niet-Joodse huwelijkspartners van geïmmigreerde Joden. Maar er is nog een andere groep immigranten, de Falashmura, van wie de situatie eveneens gecompliceerd is. Zij gelden wel als nakomelingen van Joden, maar dienen toch een bekeringsritueel te ondergaan, zij het dat die procedure voor hen vereenvoudigd is.

Er leven in Israël ongeveer 130.000 Joden van Ethiopische komaf. Rond 40% van hen is in Israël ter wereld gekomen. Joden in Ethiopië kunnen op een lange geschiedenis terugkijken. Sommigen brengen hen in verband met de koningin van Scheba en koning Salomo alsook met de verloren stam Dan. Bewijzen van een Joodse gemeenschap in Ethiopië zijn er pas in de negende eeuw, van een rondreizende Joodse koopman. In de 16de eeuw bevestigde een rabbijn dat het om 'volle Joden' ging, omdat ze alle geboden van het jodendom praktiseerden. In de 17de eeuw begon de kerstening van Ethiopië, die tot een oorlog leidde die 300 jaar heeft geduurd. Veel Ethiopische Joden werden toen gedwongen tot het christendom over te gaan.

Vanaf de 50-er jaren bouwde Israël scholen en gezondheidsinstellingen voor Joden in Ethiopië. De 70-er jaren waren heel turbulent: in 1973 erkende de sefardische opperrabbijn van Israël de leden van Beta Israel (Falasjen) als Joden. In 1974 werd koning Haile Selassie onttroond, en het nieuwe marxi-

stische regime sprong ook met de Joden van dit land hardhandig om. Daarop begon Israël zorg te dragen voor emigratie naar Israël, eerst in de vorm van kleine, geheime acties, tenslotte, vanwege de zich toespitsende situatie, door middel van twee luchtbruggen. In 1984 haalde men met operatie Mozes ongeveer 8000 Ethiopische Joden naar Israël; in 1991 bracht men met operatie Salomo in tijd van 36 uur 14.324 Joden van Ethiopië naar Israël in veiligheid.

Niettemin bleven er in Ethiopië nog mensen achter die zich als Joden beschouwden en daarom in de Ethiopische maatschappij gediscrimineerd werden. Bij de Falashmura gaat het om mensen die het Israëlische opperrabbinaat als onder dwang gekersten Ethiopiërs met een oorspronkelijk Joods geloof beschouwt. Vanwege de moeilijke situatie van deze mensen organiseerde de Israëlische regering in 2011 operatie Duivenvleugels. Tot augustus 2013 haalde men 7846 Falashmura naar Israël, maar er bleven nog altijd 8000 Falashmura achter. Israël kondigde weliswaar aan ook deze mensen binnen vijf jaar naar Israël te halen, maar er gebeurde niets. Omdat veel Falashmura eerstegraad familieleden in Israël hadden, leidde de jarenlange scheiding van elkaar tot moeilijke omstandigheden. Politieke prioriteiten speelden een rol bij het niet uitvoeren van dit besluit, maar ook geld was van belang. Volgens schattingen zou zo'n operatie bijna 50 miljoen euro per jaar verslinden. Per slot van rekening ben je er niet met het fysiek naar Israël halen van de mensen; je moet ook investeren in integratie, gezondheidszorg en onderwijs.

In 2018 kondigde Netanyahu aan dat Israël nog eens duizend Falashmura toestaat alija te maken. Begin 2019 kwamen er 82 Falashmura op de luchthaven Ben Gurion aan. Zij werden begroet door Israëls minister voor Alija Yoav Galant en door voorzitter Yitzhak Herzog van het Joods Agentschap, die vertelden dat dit een "ontroerend moment voor heel Israël" was. Een 61-jarige immigrant die samen met zijn vrouw en zes kinderen naar Israël was gekomen, had iets heel anders op zijn hart: eindelijk zijn al twaalf jaar in Israël wonende dochter weer in zijn armen kunnen sluiten. Maar de alija had voor hem ook een bittere nasmaak, want hij had twee van zijn kinderen in Ethiopië moeten achterlaten. **AN** ■

GROTE INVESTERING IN JOODSE WIJK VAN OUDE STAD JERUZALEM

Toen Israël in 1967 weer toegang tot de Oude Stad van Jeruzalem kreeg, vond men in de Joodse wijk geen steen meer op de andere, zo massaal en systematisch waren de vernielingen tijdens de bijna 20 jaar durende Jordaanse heerschappij geweest. Israël begon meteen met de wederopbouw en benutte tegelijk de kans om archeologisch onderzoek te doen. Tegenwoordig vind je hier niet alleen woonhuizen, winkels en synagogen en een aantal Joodse onderwijsinstellingen, maar ook talrijke musea. De maatschappij die voor de reconstructie en ontwikkeling van deze 116.000 m² grote wijk verantwoordelijk is, zal ongeveer 49 miljoen euro investeren om de infrastructuur te verbeteren. Daartoe behoren een nieuwe vormgeving van openbare pleinen, betere verlichting en bebording alsook zitmogelijkheden voor aanwonenden en toeristen. Tegelijkertijd moeten enkele verwoeste synagogen opnieuw opgebouwd en andere gerestaureerd worden. Ook enkele musea vallen onder de restauratieplannen. Daarnaast gaat men een stoeltjeslift van de hooggelegen Joodse wijk naar het plein voor de Klaagmuur aanleggen; deze moet in januari 2022 in bedrijf genomen worden. **AN■**

MUSEUM VOOR JOODSE SOLDATEN DIE TEGEN NAZI-DUITSLAND HEBBEN GEVOCHTEN

In de Tweede Wereldoorlog droegen 1,5 miljoen Joden een uniform. Joden trokken in de gelederen van het Amerikaanse, Britse en Rode leger ten strijde tegen het fascisme. In die strijd zijn ongeveer 250.000 soldaten van Joodse afkomst gesneuveld. Iets heel bijzonder is de geschiedenis van de enige Joodse brigade in de hele wereld. Joden uit Palestina dienden in een eigen eenheid onder Brits commando. Deze ongeveer 30.000 Joodse soldaten uit het Britse mandaatgebied Palestina hebben onder het brigadevaandel van de Davidsster een belangrijke rol gespeeld bij de bevrijding van hun broeders en zusters in Europa en bij de eerste rehabilitatiemaatregelen daarna. En nu eindelijk wordt er in Israël een museum gewijd aan alle Joodse soldaten van de Tweede Wereldoorlog. Al in 2002 beloofde Israël's premier Netanyahu de voor de inrichting van een dergelijk museum benodigde geldmiddelen beschikbaar te stellen. Onlangs is er inderdaad 4,1 miljoen euro beschikbaar gesteld voor de bouw van dit museum in Latrun, halverwege de weg van Jeruzalem naar Tel Aviv. Het museum moet in 2022 de deuren voor bezoekers openen. **AN■**

STEEN UIT MASSADA KEERT TERUG UIT NIEUW ZEELAND

Het was een postpakket dat werkelijk voor een verrassing zorgde, alleen al omdat het pas na een reis van drie jaar onbeschadigd in het land aankwam. De verantwoordelijke medewerkers van het Israëlische nationaal park Massada aan de Dode Zee vonden in het pakket behalve de steen de volgende mededeling: "Ik heb deze steen 35 jaar geleden als jonge, domme toerist van een rondleiding op Massada meegenomen. Hiermee wil ik daarvoor mijn excuses aanbieden en de steen naar zijn rechtmatige plaats terugbrengen, want inmiddels zijn de historische en spirituele relevantie ervan me duidelijk geworden." De anonieme afzender sloot zijn regels af met: "Het spijt me enorm, Shalom." Van de medewerkers van het nationaal park Massada viel te vernemen dat de steen vermoedelijk uit een van de antieke badhuizen is weggenomen. Tegenover de pers voegden ze eraan toe: "Fijn dat er altijd nog mensen met gewetensvolle morele ideeën zijn". **AN■**

STIJGING WATERPEIL MEER VAN GALILEA

Het eerste lagedrukgebied van de winter bracht in december 2018 al meteen de natte zegen waar man in heel Israël zozeer op had zitten hopen. Het noorden van het land lijdt al enkele jaren onder te geringe hoeveelheden neerslag. En nu viel er in sommige van deze regio's binnen drie dagen anderhalf keer zo veel regen als in een hele maand van het regenseizoen. Dat is bijna 30% van de gemiddelde jaarlijkse hoeveelheid. Tot begin maart volgde de ene stormdepressie op de andere. Van het midden van het land tot in het uiterste noorden noteerde men tot 150% van de gemiddelde hoeveelheid neerslag. Omdat er op de Hermon relatief veel sneeuw ligt, gaan de weken van het voorjaar nog meer positief nieuws voor het Meer van Galilea brengen. Halverwege maart 2019 was duidelijk dat het waterpeil van het Meer van Galilea deze winter is gestegen en een heel stuk boven de onderste rode lijn is gekomen. Als het peil onder die lijn komt, betekent dat een ecologische ramp. Echter, omdat het meer jarenlang te weinig aanvoer heeft gehad en er 's zomers weer grote hoeveelheden water verdampen, blijft er nog wel een waarschuwing gelden. **AN■**

BINNEN 10 JAAR VERDUBBELING BEDOEÏENENSTUDENTEN

In het academisch jaar 2009/2010 stonden er 520 islamitische Bedoeïenen van Israël ingeschreven voor een bachelor studie. Intussen zijn het 1045 studenten die op de eerste academische graad afkoersen. Vergeleken met hun aandeel aan de bevolking, gaat het nog altijd om te weinig studenten. Niettemin is deze Israëlische bevolkingsgroep steeds harder bezig aan een inhaalrace. De Raad voor Hoger Onderwijs heeft zich ten doel gesteld het aantal van deze studenten binnen drie jaar tot 1500 personen te laten stijgen. Bovendien wil men graag de belangstelling van islamitische Bedoeïenenstudenten voor natuurwetenschappelijke studies bevorderen. Om de benodigde kwalificaties vroegtijdig te bevorderen en juist binnen deze bevolkingsgroep vervroegd schoolverlaten tegen te gaan, heeft de Israëlische regering 55 miljoen euro beschikbaar gesteld voor een langdurig programma genaamd Gateway to Academics. In het zuiden van Israël, waar de meeste islamitische Bedoeïenen leven, biedt men aan verschillende academische instellingen de nodige cursussen binnen het kader van dit programma aan. **AN■**

ECONOMIE

OLIEREVOLUTIE IN ISRAËL?

Israël is niet gezegend met grondstoffen. In de loop van tientallen jaren waren er steeds weer vermoedens dat Israël misschien toch ergens op 'zwart goud' zou kunnen stuiten. Onlangs spookten er opnieuw berichten over het thema 'Israël en aardolie' door de media.

Golda Meir schertste graag: "Mozes sleepte het volk Israël 40 jaar lang door de woestijn. En waar bracht hij ons naar toe? Uitgerekend naar een plek in het Midden-Oosten die niet met aardolievoorraden gezegend is!" Inderdaad bevindt 49% van de wereldwijde olievoorraden zich in het Midden-Oosten, maar Israël heeft daar zo goed als niets van meegekregen. Overigens beweren sommige mensen nog steeds dat Israël nog niets heeft gevonden, maar dat dit anders wordt als ze op de juiste plek gaan zoeken.

Al in de tijd van het Britse mandaat in de 1920-er jaren werd er ook in het gebied van het heilige land steeds weer naar deze bodemschat geboord. Nadat de staat Israël was gesticht, koesterde men grote hoop. In 1952 nam de jonge staat onder leiding van David Ben Goerion de zogenaamde Petroleumwet aan, die deze tak van industrie moest reguleren en de oprichting van enkele olieboormaatschappijen en ook het Geofysische Instituut van Israël mogelijk maakte.

De allereerste boring in het zuiden van de Dode Zee, het Mazal I veld, draaide op niets uit. De eerste aardolie vond men in 1955 in het westen van de Negev woestijn, vlakbij de Gazastrook. Nog voordat in 1960 de exploitatie van het Cheletz veld begon, stuitte men in 1957 daar vlak in

de buurt op twee andere olievelden. Zo ging men de velden Cheletz, Brur en Kokhav exploiteren. In totaal pompte men hier vanaf de 60-er jaren bijna 18 miljoen vaten olie naar boven – een in het niet vallende hoeveelheid in verhouding tot de aardoliebehoefte van het land, die dagelijks zo'n 300.000 vaten bedraagt.

Daarnaast vond men ook bij Zur Tamrur aan de westoever van de Dode Zee aardolie, maar ook hier ging het slechts om een geringe hoeveelheid. Toen Israël later tijdens de Zesdaagse oorlog de Sinai veroverde, kwam ook de Abud Rudeis bron in het bezit van het land. Uit deze bron kon Israël tot 1975 bijna 65% van de oliebe-

ringen verricht, zowel te land als voor de kust van het land. Bij twee boringen op zee (ze zogenaamde Yam-2 en Yam Yaffo-1 bronnen) stuitte men op olie, maar de hoeveelheden waren ook hier commercieel niet interessant. Daarentegen klinkt het succesverhaal van de proefboringen die in 2010 tot de vondst van aardgasvelden leidden, als een wonder. Terwijl er nauwelijks nog Israëlische bedrijven te land naar aardolie zoeken, blijven enkele buitenlandse ondernemingen (vaak met een christelijke achtergrond) nog wel zoeken. Een ervan is John M. Brown met zijn bedrijf *Zion Oil & Gas Inc.*, die voor zijn motivatie naar Genesis 49:25 verwijst:

"...de God van je vader, die zal je helpen, en de Almachtige, die zal je zegenen met zegeningen uit de hemel van boven, met zegeningen uit de watervloed, die beneden ligt..." Voor de proefboringen van zijn bedrijf gebruikt hij een kaart waarop de gebieden van de stam-

men van Israël zijn ingetekend. Hij gelooft namelijk rotsvast dat de woorden over Aser in Deuteronomium 33:24, dat hij zijn voet in olie zal dompelen, niet als zalving, maar als aardoliezegen uitgelegd dienen te worden. Omdat ook anderen ervan uitgaan dat men in Israël nog steeds op zeer grote oliereserves kan stuiten, gaat het zoeken door. AN■

● Golda Meir: "Mozes sleepte het volk Israël 40 jaar lang door de woestijn. En waar bracht hij ons naar toe? Uitgerekend naar een plek in het Midden-Oosten die niet met aardolievoorraden gezegend is!"

hoeft van het land dekken. Als gevolg van de afloop van de Jom Kippoer oorlog raakte Israël de toegang tot dit veld echter kwijt. Men gebruikte nog een tijdje een nieuw ontdekte oliebron in de Sinai, die men de naam Alma had gegeven. Maar na het sluiten van het vredesverdrag met Egypte gaf Israël de Sinai terug.

In totaal zijn er in Israël 450 proefbo-

ISRAËL HELPT POLIO UIT TE ROEIEN

Ongeveer 100 jaar geleden liet polio zelfs in goed ontwikkelde landen nog een spoor van honderdduizenden verlamde kinderen achter zich. Deze uiterst besmettelijke virusziekte, die het zenuwstelsel aanvalt en binnen enkele uren tot verlamingsverschijnselen kan leiden, is na de 50-er jaren van de vorige eeuw door vaccinaties steeds verder teruggedrongen. In de meeste landen van de wereld geldt dat dit probleem al enkele decennia onder controle is. Niettemin blijft het virus bestaan en vooral in drie landen van de wereld die de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) tot nu toe niet poliovrij kon verklaren, slachtoffers eisen: Pakistan, Nigeria en Afghanistan. Dit zijn door conflicten gekenmerkte landen met politiek instabiele regimes, gebrekkige infrastructuur en slecht bereikbare bevolkingsgroepen. Om polio definitief uit de wereld te bannen is het belangrijk de omgang met levende virusstammen in laboratoria alsook de immuniteitstests te verbeteren. Tomer Hertz van de Ben Goerion universiteit van de Negev houdt zich bezig met de ontwikkeling van nieuwe methoden op dit gebied. Onlangs kende de WHO hem een aanzienlijk onderzoeksbudget toe voor zijn onderzoeken die perspectief bieden op het eens en voor altijd uitbannen van dit virus. **AN■**

ISRAËL EERSTE LAND MET CYBERHOTLINE

Israël is het eerste land ter wereld dat een telefonische hotline heeft ingesteld om meldingen over cyberaanvallen in ontvangst te nemen. Dit centrum met de naam CERT (Computer Emergency Response Center) is in Beersheva gevestigd en is onder het alarmnummer 119 dag en nacht bereikbaar. De meeste medewerkers zijn voormalige leden van de technologische eenheden van het Israëlische leger. Zij nemen de meldingen niet alleen in ontvangst, maar gaan de incidenten ook na en komen dan met de nodige veiligheidsmaatregelen. Al in de eerste weken kwamen er talloze telefoontjes binnen. De meeste hulpzoekenden zijn particulieren, maar er belden ook zogenaamde witte hackers, die het CERT vertelden dat ze bij bepaalde bedrijven of regeringssystemen op mankementen in de beveiliging waren gestuit. Directeur Lavy Shtokhamer van het centrum zei: "Wij zijn er om de schade snel zo gering mogelijk te houden en de kennis over gevaren ook aan andere door te geven. Een cyberaanval kan niet alleen materiële en financiële schade aanrichten, maar ook mensen het leven kosten." **AN■**

ISRAËL WERELDWIJD OP 10DE PLAATS QUA GEZONDHEID

In Israël wordt nog altijd relatief veel gerookt. Bovendien nemen de gezondheidsproblemen als gevolg van overgewicht ras toe. Maar het aantal kankerpatiënten loopt in totaal terug. De Bloomberg landenlijst laat voor veel sectoren zien dat Israël voor wat betreft de gezondheidszorg wereldwijd gezien op de tiende plaats staat. Men evalueerde 169 landen op algemene gezondheid, levensverwachting, overgewicht, zuiver water en hygiëne. De tien landen die de lijst aanvoeren zijn Spanje, Italië, IJsland, Japan, Zwitserland, Zweden, Australië, Singapore, Noorwegen en Israël. Nederland staat op de 15de plaats en de VS op plaats 35. Israël valt ook nog eens op omdat alle buurlanden ver achterblijven: de Verenigde Arabische Emiraten en Oman zijn met hun 46ste en 49ste plaats de enige Arabische landen bij de eerste vijftig. **AN■**

RUIIMTEVAART

ISRAËLS GREEP NAAR DE MAAN MET GENESIS

Het is het eerste particuliere initiatief in zijn soort; men noemt het een “historische missie”. En het lijkt geen twijfel dat men voor deze ruimtesonde die op de maan moet landen, een passende naam gevonden heeft: Bereshiet, zoals Genesis in het Hebreeuws heet.

De Israëlische missie volgt een halve eeuw nadat de eerste Amerikaan de maan betrad. Nog begin januari van dit jaar is er een Chinese ruimtesonde op de maan geland. Het bijzondere aan deze missie was dat de sonde aan de van de aarde afgewende kant van de maan landde. De Japanners zijn ook van de partij, maar hun onderzoek van een bepaalde vulkanische regio van de maan zal niet voor 2021 beginnen. En op aanwijzing van Donald Trump is ook de NASA sinds 2017 opnieuw in de maan geïnteresseerd. Dankzij de nauwe contacten tussen Israël en de VS heeft de Israëlische ruimtesonde ook een uitrusting van de NASA aan boord.

Bereshiet is begonnen in opdracht van SpaceIL, een Israëlische organisatie die heeft meegedaan met de wedstrijd Google XPrize, die eind 2018 zonder winnaar is geëindigd. SpaceIL, een particuliere non-profit organisatie, is met veel hulp van allerlei kanten gewoon doorgegaan. Onder de helpers bevindt zich ook de staat Israël via deelname van Israel Aerospace Industries (IAI) met het doel enkele aspecten van de maan te onderzoeken en in Israël de belangstelling voor wetenschap en technologie te promoten.

De Israëlische maansonde is door een aantal beroemde filantropen voor zo'n 100 miljoen dollar gefinancierd. Na de laatste proeven in januari 2019 is hij naar de VS overgebracht en op 22 februari vanaf Cape Canaveral in Florida met een

Falcon-9 raket door het particuliere bedrijf SpaceX van ondernemer Elon Musk gelanceerd. De landing op de maan was voor 11 april gepland. Daarmee wordt het kleine Israël na de VS, de voormalige USSR en China het vierde land van de wereld dat een landing op de maan heeft uitgevoerd.

Op 5 maart kwam het eerste selfie van Bereshiet op aarde aan. Daarop is de aarde op een afstand van 37.600 km te zien. Bovendien kun je er een stukje van de ruimtesonde op ontwaren. Op de foto valt een aan de sonde aangebracht plakkaat heel prominent op: "Het volk Israel leeft. Klein land, grote dromen." Een van de weldoeners, miljonair Morris Kahn, een Zuid-Afrikaans-Israëlische ondernemer en president van SpaceX, zette tegenover de pers uiteen: "Het was echt moeilijk om de voor deze missie benodigde gelden in te zamelen, want in feite was het een Mission Impossible. Noch ik, noch de drie leidinggeven- de ingenieurs beseften dat het een Mission Impossible was, want dat is nu juist het principiële uitgangspunt in Israël: niets is onmogelijk. Wij wagen het om te dromen. En we krijgen het ook nog voor elkaar om dromen waar te laten worden."

Omdat het voor Israël werkelijk een grote onderneming is, die ondanks alle wetenschap en technologie beslist zonder emoties is ondernomen, bevinden zich aan boord van de sonde ook een tijdscapsule met digitaal opgeslagen delen van de Bijbel, van kinderfoto's, Israëlische

liederen, getuigenverklaringen over de Holocaust en de Israëlische vlag. Dit deed veel mensen aan een ander groots moment van Israël in de ruimte denken, dat echter tragisch eindigde: Ilan Ramon, Israëls eerste en enige astronaut, was een kind van een overlevende van de Holocaust. Op zijn ruimtemissie, die in 2003 eindigde met het neerstorten van het Columbia ruimteveer bij de terugkeer in de dampkring, had hij een miniatuur Torarol uit Bergen-Belsen bij zich.

De Israëlische ruimtesonde is de kleinste die ooit naar de maan is gestuurd. Hij lijkt qua grootte en vorm op een groot uitgevallen wasmachine, weegt amper 600 kg en is met een snelheid van 10 km per seconde onderweg. Aan de ontwikkeling ervan hebben 250 ingenieurs, wetenschappers en computerdeskundigen meegewerkt, die vooral de Israëlische jeugd aanschouwelijk willen maken hoe spannend natuurwetenschappen kunnen zijn. Tijdens een 'ruimtevaartweek' op scholen en andere onderwijsinstellingen in Israël werd het echter eerst spannend voor de betrokken wetenschappers: de ruimtesonde had een technisch mankement dat dringend verholpen diende te worden. Ook dat maakten de Israëlische scholieren live mee. Deze Israëlische 'ruimtevaartweek' is nu al voor de 16de keer gehouden. Dit keer stelde de regering echter een bijzonder hoog budget ter beschikking om dit hoogtepunt voor Israël met Bereshiet zo indringend mogelijk dichtbij de jonge generatie te brengen.

AN■

Heeft de Gemeente van Jezus een **VERANTWOORDELIJKHEID VOOR ISRAËL?**

Wat is de opdracht van de Gemeente met betrekking tot het Joodse volk?
Een bijbels onderzoek.

Deel 1:

**ISRAËL EN
GODS EER.**

door Johannes Pflaum

Enkele jaren geleden maakte ik een gesprek tussen twee voorgangers mee. Het ging over de opdracht van de Gemeente van Jezus. Ze spraken over evangelisatie en de kwestie Israël. In dat verband zei de een tegen de ander:

“Evangelisatie is echt heel belangrijk. Dat moeten we zeker doen. Maar om Israël bekommert God Zich zelf wel. Hij komt er wel mee tot Zijn doel. Daarom is dat voor ons niet zo belangrijk.” Klinkt toch goed, nietwaar? Natuurlijk is evangelisatie heel belangrijk. Hudson Taylor had het in verband met de zendingsopdracht in hoofdstuk 28 van het Evangelie naar Mattheüs daarom altijd over het laatste bevel van de Opgestane. Het gaat erom dat mensen gered worden en tot geloof in Christus komen. Maar hebben wij daarom dan geen verantwoordelijkheid en geen opdracht voor Israël? Is dat iets voor in de marge

van onze werkzaamheid, of wellicht een specialistisch terrein voor bepaalde vrome exoten — misschien wel van die komische mensen zoals wij?

Natuurlijk geloven we dat God met Israël Zijn doel zal bereiken. Maar kunnen we dat onderwerp dan als gemeente naar de marge schuiven? Om het ietwat toe te spitsen: de Heer Jezus heeft beloofd dat Hij Zijn Gemeente zal bouwen en dat de poorten van de hel haar niet zullen overweldigen (Mat. 16:18). Maar daarom gaan we nog niet duimen draaien en zeggen: “Gemeentewerk is niet zo belangrijk, daar bekommert God Zich immers om”.

Het is ongetwijfeld waar dat de levende God Zijn doel met Israël bereikt. Maar dat is geen reden om dit onderwerp te bagatelliseren. Juist omdat onze Heer Zijn doel met Zijn uitverkoren volk zal bereiken, heeft de Gemeente een verantwoordelijkheid en een opdracht voor Israël. Om die reden is Paulus in de hoofdstukken 9 tot

11 van de Brief aan de Romeinen ook uitvoerig op dit onderwerp ingegaan.

Wat een getuigenis zou het tijdens het Derde Rijk zijn geweest als de Gemeente van Jezus deze verantwoordelijkheid en deze opdracht massaal op zich had genomen. Maar nu was het slechts een deel van de volgelingen van Jezus in Duitsland, dat dit zag en ook moedig deed. Grote delen van hele verbanden en denominaties deinsden onder de druk en door de misleiding van het nationaalsocialisme in de Joodse en Israëlkwestie terug.

We schrijven dit niet om in zelfvoldane eigengerechtigheid met de vinger naar de betrokkenen van destijds te wijzen. Wij zijn tegenwoordig door de hele vloed die via de media tot ons komt, misschien wel veel makkelijker te manipuleren. Maar dit duistere hoofdstuk van de geschiedenis behoort ons zo ver te brengen dat we ons diep buigen en als Gemeente van Jezus onze huidige verantwoordelijkheid voor

Israël erkennen, zeker als we aan die gruwelijke tijd terugdenken. Daarom wil ik in deze serie enkele punten noemen waarom wij een verantwoordelijkheid voor Israël hebben en hoe onze opdracht er eigenlijk uitziet. In dit deel gaat het over 'Israël en de eer van God'.

God heeft Zijn eer op deze aarde onlosmakelijk met het land en het volk Israël verbonden. Dat heeft Israël niet zelf uitgezocht of verdiend. En het ligt ook niet aan de bijzondere kwaliteiten van het volk, maar aan Gods soevereiniteit en Zijn verkiezing naar vrije genade. En zo spreekt de Here op veel plaatsen over "Mijn land" en "Mijn Volk", bijvoorbeeld in het boek van de profeet Joël, in hoofdstuk 3,1-3, in verband met het komende oordeel over de volken.

- ➔ **Natuurlijk behoort de gehele aarde de levende God toe, zoals Psalm 24 het uitdrukt. Maar het was Zijn keus om voor de uitvoering van Zijn heilsplan op een bijzondere manier het volk en het land Israël te verkiezen.**

"Want zie, in die dagen en te dien tijde, wanneer Ik een keer zal brengen in het lot van Juda en van Jeruzalem, zal Ik alle volken verzamelen en afvoeren naar het dal van Josafat, en Ik zal aldaar met hen in het gericht treden ter oorzaak van Mijn volk en van Mijn erfdeel Israël, dat zij onder de volken verstrooid hebben, terwijl zij Mijn land verdeelden, en over Mijn volk het lot wierpen, en een jongen gaven voor een hoer en meisje verkochten voor wijn, opdat zij konden drinken."

Natuurlijk behoort de gehele aarde de levende God toe, zoals Psalm 24 het uitdrukt. Maar het was Zijn keus om voor de uitvoering van Zijn heilsplan op een bijzondere manier het volk en het land Israël te verkiezen. Zo lezen we over de toekomstige redding van Israël:

"En zij [uit de context blijkt dat hier de volken worden bedoeld] zullen weten dat Ik de HERE, hun God, met hen ben, en dat zij, het huis van Israël, Mijn volk zijn, luidt het woord van de Here HERE" (Ez. 34:30 NBG).

Het is het nieuwe leven in Christus dat ons in staat stelt om te beantwoorden aan onze eigenlijke bestemming als schepsel, namelijk een leven tot eer van God. Ook

in de eeuwigheid zullen we de Here eens de eer geven. En wanneer het ons om de eer van God gaat, dan kan alles wat daarmee samenhangt, ons niet onverschillig zijn. Daarom heeft de Gemeente een verantwoordelijkheid en een opdracht voor Israël. Overigens gaat het ook bij de verlossing van ieder mens om de eer van God. Dat lezen we in het boek Openbaring, in hoofdstuk 5, en op veel andere plaatsen (vgl. bijv. Ef. 1:3-14).

In dit verband is er niets waar we op moeten letten. We leven te midden van een gevallen mensheid, die de levende God afwijst en die Hem vijandig gezind is. Het Evangelie van Johannes spreekt over de haat en de afwijzing van deze wereld. Hoe meer de mensheid zich tegen de Bijbel keert, des te meer neemt

ook de vijandigheid toe tegen alles wat met de God van de Bijbel verband houdt. Daartoe behoort ook Israël als uitverkoren volk van God en drager van de belofte (ongeacht zijn innerlijke toestand). En ook de belijdende Gemeente van Jezus wordt in een decadent en geseculariseerd Westen steeds verder naar de marge verdrongen.

Omdat wij van Gods plan met Zijn volk en land afweten, heeft de Gemeente de verantwoordelijkheid om duidelijk achter Israël en de Joden te staan. Zoals gezegd, het gaat om de eer van God, die Hij hier op aarde onlosmakelijk met Zijn volk en land heeft verbonden. En daarom geldt in verband met de belofte voor Israël en met de eer van God ook vandaag het beroemde woord:

"Want, zo zegt de HERE der heerschen, wiens heerlijkheid mij gezonden heeft, aangaande de volken die u uitgeplunderd hebben — want wie u aanraakt, raakt Zijn oogappel aan" (Zach. 2:8). ■

NEDERLAND:

Beth-Shalom,
Postbus 193,
3940 AD Doorn
telefoon 0343 477288
fax 0343 477447
E-mail: info@beth-shalom.nl

ABONNEMENTEN:

Beth Shalom,
Postbus 193,
3940 AD Doorn,
tel. 0343 477288
Giften: IBAN NL27INGB0000094400 t.n.v. Beth-Shalom Doorn
En extra: BIC: INGBNL2A
Betalingen: IBAN NL52 INGB 0000 4092 00 BIC INGBNL2A
t.n.v. Middernachtsroep Doorn ook voor België.

«Nieuws uit Israël» verschijnt ook in het Duits, Frans, Engels, Spaans, Portugees, Hongaars en Roemeens. Alleen in de betreffende landen.

Abonnement Nederland en België: op basis van een vrijwillige gift van min. EUR 16,00 per tijdschrift per jaar

GASTENHUIS IN ISRAËL:

Beth-Shalom, P.O.B. 6208,
Haifa 31060/Karmel Israël
tel. 00972-4-83774-81

TESTAMENTAIRE BESCHIKKINGEN:

(via een notaris)

«Ik legateer vrij van rechten en kosten aan de Stichting: Zendingswerk Middernachtsroep statutair gevestigd te LEIDEN en geregistreerd onder nummer .41166018. bij de Kamer van Koophandel Rijnland, een bedrag van EUR...»

Gedachtig aan het feit, dat alle menselijke kennis slechts onvolkomen is (1 Cor. 13:9), geven de auteurs voor eigen verantwoording hun persoonlijke visie weer

AUTEURS

Initialen van de auteurs en bronvermeldingen in dit nummer:
AN=Antje Naujoks; ZL=Zwi Lidar; ML=Mori Lidar

Voor de inhoud van vreemde web-pagina's waarnaar verwezen werd kunnen wij niet aansprakelijk worden gesteld. Wij verklaren hiermee uitdrukkelijk, dat op het tijdstip van het tot stand brengen van de link geen illegale inhoud op de verbonden websites herkenbaar waren. Op de actuele en toekomstige vormgeving, de inhoud of de auteursrechten van de verbonden sites hebben wij geen invloed. Voor illegale, foute of onvolledige inhoud en vooral voor schade, die uit het aanklikken of niet aanklikken van zulke aangeboden informatie ontstaat, is alleen de aanbieder van de site verantwoordelijk, naar wie verwezen werd, niet degene, die enkel via links naar de bewuste publicaties verwijst.

2 + 1 GRATIS!

De kleine Apocalyps

Norbert Lieth vergelijkt de hoofdstukken 24 tot 27 van de profeet Jesaja met de grote Apocalyps van Johannes in het laatste boek van de Bijbel. De parallellen zijn frappant!

Norbert Lieth • 52 pag.

€ 2,50

Zeven kentekenen van een wedergeborene

Er zijn ware christenen en naamchristenen, wedergeboren mensen en mensen die dat (nog) niet zijn. Wat is het verschil en wat betekent "wedergeboren"?

Wim Malgo • 28 pag.

€ 1,00

Het Lam Gods

Waarom wordt Jezus het Lam Gods genoemd? Waarom wilde God juist door een Lam de wereld verlossen? Waarom hebt u het dan zo moeilijk om het Lam te herkennen? Waarom volgen zoveel mensen de slang in plaats van het Lam? Wie kan het Lam navolgen?

Wim Malgo • 20 pag.

€ 1,00

Hoe het conflict te verklaren is

Is er een verklaring voor de dramatische gebeurtenissen in de wereldsituatie? De auteur probeert de gebeurtenissen Bijbels-profetisch te belichten en verklaart dat God Zelf aan de kant van Israël staat.

Norbert Lieth • 45 pag.

€ 1,00

Verheugt u!

Vreugde is een element van het leven. Een mens, die zich nog oprecht kan verheugen mag zich gelukkig prijzen. Er is een bron van alle vreugde, die zijn oorsprong heeft in de diepten van God en die onuitputtelijk is.

Norbert Lieth • 47 pag.

€ 1,00

Het doelpunt van je leven

Het doelpunt van je leven is een evangelistische cd die zeer geschikt is om aan anderen door te geven. De cd gaat in op bekende voetbalgebeurtenissen en leidt dan naar Jezus Christus, die de Voltrefter van ons leven is.

CD • 11:59 min.

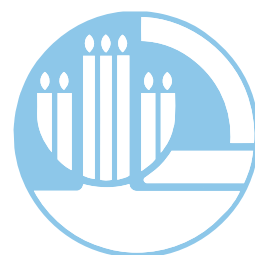
€ 1,00

Alleen telefonisch te bestellen!!! 0343 477288

Abonneer u op ons blad Nieuws uit Israël

Op onze tijdschriften kunt u zich uitsluitend via een machtiging op basis van een vrijwillige gift van min. € 16,00 per tijdschrift (tegen kostprijs), of een hoger bedrag, per jaar abonneren. We vertrouwen op uw begrip hiervoor.

Uiteraard hebben wij ook een digitale versie die u elke maand gratis per e-mail kunt ontvangen.

Bent u geïnteresseerd, bel ons dan: 0343 477288 of schrijf een mailtje: info@middernachtsroep.nl

2 + 1 GRATIS!

De Oecumene nader belicht

Wat gebeurt er vandaag, hier en nu, in de wereld en in de christenheid? Wat hebben de actuele ontwikkelingen voor de ware gelovigen te betekenen?

Michael Urban • 35 pag. € 1,00

Profetische perspectieven uit het boek Jona

De geschiedenis van Jona is meer dan een vertelling. Er is een geweldige samenhang te vinden met de dood en de opstanding van Jezus Christus.

Norbert Lieth • 64 pag. € 1,00

Heet hangijzer – Orgaandonatie

Orgaandonatie: ja of nee? In de hele wereld wordt er heftig over dit thema gediscussieerd. Lees deze zeer aanbevelenswaardige en uiterst interessante, Bijbels gefundeerde stellingname over orgaandonatie.

Dr. med. Peter Beck o.a. • 16 pag. € 1,00

Prophetie – kort en krachtig

De openbaring van de 70 jaarweken in Daniël 9 is een van de sterkste bewijzen om te laten zien hoe nauwkeurig Gods Woord in vervulling gaat.

Norbert Lieth • 50 pag. € 2,50

Waar is Barnabas?

Voor de opbouw van de gemeente van Christus heeft men gelovigen zoals Barnabas nodig die de Here en Zijn Woord met hun hele hart liefhebben en een voorbeeldfunctie vervullen.

Norbert Lieth • 24 pag. € 1,00

Het boek Ruth in het licht van de heilsgeschiedenis

Een meesterwerk van vertelkunst, een spannend verhaal over de strijd om het bestaan, liefde, trouw en overgave – dat is het boek Ruth.

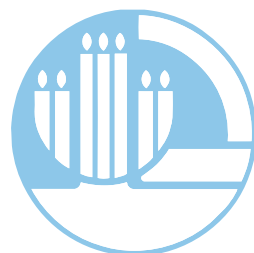
Norbert Lieth • 64 pag. € 1,00

Alleen telefonisch te bestellen!!! 0343 477288

Abonneer u op ons blad Nieuws uit Israël

Op onze tijdschriften kunt u zich uitsluitend via een machtiging op basis van een vrijwillige gift van min. € 16,00 per tijdschrift (tegen kostprijs), of een hoger bedrag, per jaar abonneren. We vertrouwen op uw begrip hiervoor.

Uiteraard hebben wij ook een digitale versie die u elke maand gratis per e-mail kunt ontvangen.

Bent u geïnteresseerd, bel ons dan: 0343 477288 of schrijf een mailtje: info@middernachtsroep.nl